

на стопанските, политически и духовни явления на великия градеж - Възраждане.

В географията на българската журналистика Цариград е намерил историческата си значимост чрез броя на книжните издания, съдържанието и писателите им¹. Сред определящите фактори за тази позиция стои многолюдната българска колония в османската столица, която се идентифицира сред пъстрото християнско и славянско множество в Османската империя. Според редактора на в. "Век" Марко Балабанов в това „огнище“ и „своеродна столица за един вид самостоятелно българско управление“ възниква и „заеква донякъде“ българското вестникарство².

С разгръщане на просветното движение, с активизиране на църковнонационалната борба и с укрепване на националното самосъзнание се издига положението на българската колония в Цариград. Респективно се разширява стопанското, политическото и духовното присъствие на сливенци зад Теодосиевите стени. Художникът Димитър Добрович разказва на д-р Симеон Табаков, че около 1830 г. във всеки хан на Цариград можело да се намери поне един сливенец - „Там, аз се чувствах като да съм в Сливенската чаршия“³.

Сред най-деятелните представители на българската колония са сливенските търговци Иван Недялкович, Антон Добрев Кантарджиев, Васил П. Стоянов, Георги Дончович, Захария Вичев, Господин Данчов и др. Към тях в средата на 40-те или в началото на 50-години на XIX в. се присъединява, отначало спорадично, след това постоянно, търговецът Димитър Добрович. Семейството му споделя съдбата на хилядите сливенски семейства след „Голямото преселение“ от 1830 г. Известно е, че бащата е овчар и абаджия, получил разрешение да търгува и да пребивава в османската столица⁴. През втората половина на 40-те години на XIX в. братята Васил и Димитър Добрович са сред заможните българи в Галац. Върху решението на Димитър Добрович да се засели в Макрикьой и да представя търговската фирма „Братя Добрович“ в столицата на империята, оказват влияние фактори от различно естество: неблагоприятната стопанска конюнктура в Румъния, несигурността за търговията в Галац, природните бедствия, по-широкият пазар в Цариград, възможността за създаване на стопански контакти с голям географски обхват и др. Дългогодишните търговски връзки на фамилията с османската столица стават мост за контакт с тамошната българска колония.

Установяването на сливенския търговец в Балкапан хан съвпада с процеса на консолидация на цариградската българска общност. Конституираната българската община се превръща в съсредоточие на борбата за църковна независимост⁵. Осигурил си здрава стопанска основа, Димитър Добрович развива широка